

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 26/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na zákaz mučenia zaručeného v čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 253/2007, ako aj namietaného porušenia práva zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 172/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na zákaz mučenia zaručeného v čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 253/2007, ako aj porušenie práva zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 172/2008.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že spoločnosť B., a. s., Ž. (ďalej len „žalobca“), sa žalobou podanou okresnému súdu v roku 2006 domáhala od sťažovateľa úhrady 626,87 € s prísl. Na pojednávaní „*vyšlo najavo*“ (list žalobcu z 24. januára 2008), že sťažovateľ mal voči žalobcovi preplatok ročného vyúčtovania za roky 2004, 2005 a 2006 v celkovej sume 3 176 Sk. Táto suma bola započítaním pohľadávky sťažovateľa použitá na zníženie jeho celkového dlhu za nedoplatky za byt.

Podľa sťažovateľa zákonná sudkyňa „*odmietla ukončiť súdny spor a vymyslela si protizákonné prerušenie konania*“ uznesením č. k. 50 C 253/2007-146 z 11. júna 2008 do právoplatného rozhodnutia veci vedenej Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 8 C 7/2005. Sťažovateľ ďalej uvádza, že „*zákonná sudkyňa je členkou komanda sudkýň*“, ktoré sa zaviazalo nevydať „*sťažovateľovi za žiadnu cenu spravodlivé rozhodnutie*“. Protizákonné rozhodnutie okresného súdu potvrdil odvolací krajský súd uznesením č. k. 12 Co 172/2008-150 z 22. augusta 2008 ďalším protizákonným rozhodnutím. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie a požiadal o ustanovenie advokáta na dovolacie konanie. Krajský súd mu uznesením z 20. januára 2009 ustanovil zástupcu z radov advokátov advokátku JUDr. I. B., B., ktorá však z dôvodu funkcií v kontrolnej komisii a predstavenstve bytového družstva, ktoré spravovalo bytový dom, kde sťažovateľ býva, požiadala o zrušenie uznesenia z 20. januára 2009. Okresný súd uznesením z 12. marca 2009 zrušil uznesenie z 20. januára 2009 a sťažovateľovi ustanovil zástupcu z radov advokátov advokáta JUDr. G. A., B.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že sudkyňa D. „*koná vysoko nehospodárne, porušuje čl. 6 ods. 1 dohovoru*“ a šikanuje sťažovateľa.

Podľa sťažovateľa krajský súd svojím rozhodnutím preukázal „*prepojenie súdov a bez racionálneho preskúmania veci potvrdil protizákonné rozhodnutie JUDr. D. Takto spolupracujú súdy sústavne a cieľom má byť chronická frustrácia sťažovateľa s konečným cieľom: Dokonalá justičná vražda!!!!!!*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 253/2007 bolo porušené základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 50 C 253/2007-146 z 11. júna 2008 a uznesenie krajského súdu č. k. 12 Co 172/2008-150 z 22. augusta 2008, zastavil konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 50 C 253/2007, dal pokyn na disciplinárne konanie proti sudkyňi JUDr. I. D. a priznal mu satisfakciu v sume 20 000 €, ktorú je povinný uhradiť okresný súd, a satisfakciu v sume 50 000 €, ktorú je povinný uhradiť krajský súd.

Sťažovateľ súčasne žiadal, aby mu z dôvodu jeho nepriaznivých osobných, majetkových a zárobkových pomerov bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na zákaz mučenia zaručeného v čl. 3 dohovoru a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 253/2007, ako aj porušenie práva zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 172/2008.

Sťažovateľ v sťažnosti na adresu označených všeobecných súdov uviedol:

- jasná žaloba mala byť odmietnutá pre nezmyselnosť a šikanovanie odporcu – sťažovateľa,
- zákonná sudkyňa *„je členkou komanda sudkýň“*, ktoré *„nevydá sťažovateľovi za žiadnu cenu spravodlivé rozhodnutie“*,
- krajský súd *„svojím rozhodnutím preukázal prepojenie súdov a bez racionálneho preskúmania veci potvrdil protizákonné rozhodnutie JUDr. D.“*,
- *„takto spolupracujú súdy sústavne a cieľom má byť chronická frustrácia sťažovateľa s konečným cieľom: Dokonalá justičná vražda!!!!!!“*

Podanie sťažovateľa doručené ústavnému súdu obsahuje urážlivé výroky na adresu sudcov, ako aj konkrétneho sudcu všeobecného súdu so snahou dehonestovať súdnictvo v Slovenskej republike.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 1 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

V prípade hrubo neslušného a urážlivého obsahu návrhu môže byť návrh odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ak záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými vo svojom podaní prekročil hranicu normálnej kritiky, uráža celý súdny stav, a to v rozpore s princípmi zachovávanía úcty k ústavnému súdu a sudcom všeobecných súdov.

Správanie sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu možno označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takého práva.

Ústavný súd pripomína, že sťažovateľ má naďalej právo podať sťažnosť na prietahy v konaní súdu, pokiaľ k tomu zvolí prostriedky kompatibilné s etickými prostriedkami.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti a na okolnosti prípadu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2010